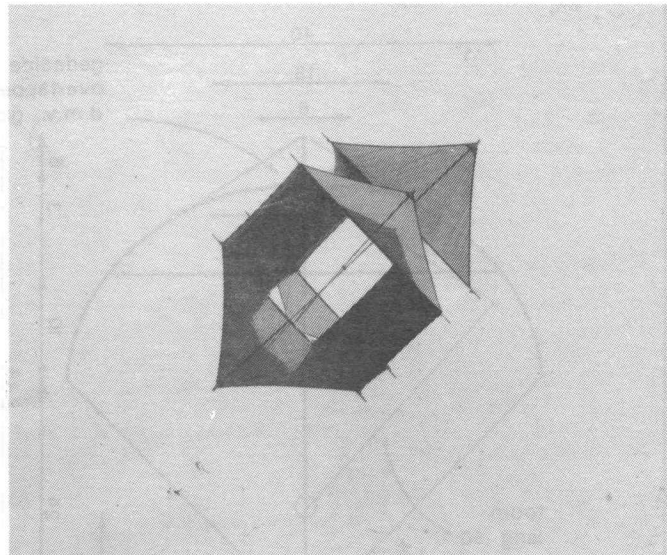

De vlieger wordt met 14 mm ramin houten stokken (opgedeeld in twee delen m.b.v. een aluminiumbuis) met een totaal lengte van 320 cm opgespannen. De stokken worden op hun plaats gehouden m.b.v. in het midden van de vleugelbasis aangebrachte strikken waarmee de kruisstokken aan de vleugel worden verbonden. Pas dan krijgt de vlieger enige stevigheid. Tenslotte wordt de kruising met een hulpkoordje stevig aan elkaar gebonden zodat verschuiven wordt voorkomen. De bevestiging aan de vleugelpunten vindt plaats met een opgestikte lus van stevig breed nylonband (3 cm) waarin een grote ring is opgenomen. De stokken hebben aan de uiteinden een metalen pennetje dwars door de stok op 2 cm afstand van het uiteinde. De stok haakt in de ringen.

Toom. Hier ben ik afgeweken van Pelham. In tegenstelling tot de op de foto zichtbare toom wordt een tweepunts toom toegepast. De lengte is 6 m met in het midden een ring. Deze toom zit tussen de twee staanders van de bovenste doos op 22 cm van de top van de doos. Door de onderste doos niet in de toom te betrekken stelt de vlieger zich zelf in op een gunstige stand t.o.v. de heersende wind. Bij het oplaten moeten we plotseling snel vieren en rukken voorkomen daar de vlieger dan een dompende beweging uitvoert. De vlieger is verder nogal gevoelig voor onregelmatige wind, valt de wind weg dan zal een vallende beweging worden ingezet waaruit de vlieger moeilijk herstelt ook als de wind weer toeneemt. Dit is overigens een eigenschap van veel doosvliegers!

Met één ruk wordt de vlieger vanaf de grond opgelaten. Ik vind het zelf altijd een imposant gevoel als zo'n grote vlieger zo gemakkelijk boven je hoofd blijft staan. Een 2 mm lijn is voldoende, zoals eerder gezegd ik vlieger er niet mee boven windkracht 4. Ik houd niet zo van krachtig trekende vliegers. Het vliegbereik t.a.v. de windkracht kan gemakkelijk worden uitgebreid, maar bereidt u dan voor op veel steviger kruisverbindingen, het opspannen van de dozen m.b.v. aan de voor en achterzijde aangebrachte 9 mm stokken langs de randen en een veel grotere trekkracht.

john

nog eens vechtvliegers

Een stuntvlieger heb ik al. De besturing ervan is nogal simpel. Je mist daarom het element spanning. Bovendien is de reikwijdte van een stunter niet variabel.

Geïnspireerd door de nodige artikeltjes over vechtvliegers en mijn belangstelling voor Japanse vliegers in het algemeen, heb ik mij geworpen op de vechtvliegers. Al gauw stuitte ik op twee moeilijkheden. Namelijk het bouwen en het vliegeren.

Het bouwen.

Aanvankelijk hield ik mij aan de traditionele bouwtechniek met bamboe, papier en

lijm. Ik bestudeerde de plaatjes met voor mij onbegrijpelijke Japanse teksten. Al die kreukels in het papier en beschadigingen (zelfs al voor het oplaten) waren erg ontmoedigend.

Toen ontmoette ik die Japanner op het Scheveningse vliegerfeest. Hij gebruikte plakband en fiberglasstokjes. Mijn lijmpot met papier is nu voor de kinderen. Ik ben overgestapt op kunststoffen. Het zal ongetwijfeld een steek zijn in menig traditioneel vliegershart, maar kunststofvliegers zijn eenvoudiger, en dus sneller te bouwen en vooral duurzamer.